

چالش‌ها و امتحان‌های دنیا شرایطی برای تمرین و پیشرفت انسان هستند

امتحان‌های دنیا، امتحاناتی برای تمرین و ارتقاء انسان

باشگاه، جایی که با شنیدن نام آن فکر تن‌آسایی و استراحت بدنی از ذهنمان بیرون می‌رود. می‌دانیم که با ورود به آن باید خود را آمادهٔ تمرینات سخت و یا بعضاً حریفان متعدد کنیم. هدف کسی که وارد باشگاه می‌شود هم چیزی جز رشد و تقویت و پیشرفت نیست و با داشتن این آگاهی کسی از شرایط سختی که در باشگاه باید با آن مواجه شود، گلايه‌ای ندارد. در واقع باشگاه محلی است که در آن با تحمل سختی‌ها و تمرینات به تقویت داشته‌هایمان می‌پردازیم و خودمان را در بوتۀ آزمایش می‌گذاریم، اما آیا تا به حال از این جنبه به موضوع نگاه کرده بودید، که دنیا هم برای ما مانند یک باشگاه است، باشگاهی که در آن در معرض امتحان‌های دنیا قرار می‌گیریم تا نفسمان را رشد داده و به جایگاه بالاتری برسائیم؟

دنیا غالباً در ذهن ما با فراز و نشیب‌های بسیار شناخته می‌شود.¹ شاید همهٔ ما آرزوی گذراندن یک روز بی دردسر را در دنیا داشته باشیم. روزی که در آن هیچ اتفاق خاص و غیرمنتظره‌ای برایمان پیش نیاید، مشکلی بر سر راهمان قرار نگیرد، همهٔ کارها طبق روال خودشان پیش بروند، کسی عصبانیت و خستگی‌اش را سر ما خالی نکند، دستخوش طعنه، کنایه و تمسخر کسی نشویم و...

اما آیا واقعاً چنین چیزی امکان‌پذیر است؟ کسی هست که بتواند به ما چنین تضمینی بدهد؟ طبیعتاً نه! معمولاً ما زمانی چنین انتظاری از دنیا خواهیم داشت که یا از نقش دنیا در مسیر زندگی‌مان به سمت آخرت آگاه نباشیم و یا این نقش را به کلی فراموش کرده باشیم، وگرنه اگر بدانیم که این دنیا باشگاهی است که برای رسیدن ما به هدف خلقتمان طراحی شده، قاعدتاً انتظار نداریم که در این باشگاه گوشه‌ای نشسته و نظاره‌گر تمرین و رشد دیگران باشیم؛ بلکه با جدیت مشغول تمرین شده و

¹ سخت‌ترین امتحانات در دنیا از آن چه کسانی است؟

خودمان را برای مبارزاتی سخت آماده می‌کنیم، چرا که می‌دانیم این تمرین‌ها و امتحان‌های دنیا هستند که ما را برای پیمودن این مسیر آماده کرده، و به مقصد نهایی‌مان راهنمایی می‌کنند².

چالش‌های دنیا و هنرمندی انسان

امتحان‌های دنیا، مزاحمت‌ها و اتفاقاتی که هر روز با آنها روبه‌رو می‌شویم، بی‌دلیل نیستند؛ بلکه برای ما در نقش تمریناتی عمل می‌کنند که ما را به چالش می‌کشند. هنر و رشد ما در خاموش کردن آتشی است که خواسته یا ناخواسته از سمت دیگران روشن می‌شود و گاهی ما و گاهی اطرافیانمان را نشانه می‌رود، اما همه آتش‌ها را هم نمی‌توان به یک شیوه خاموش کرد، بعضی از آتش‌ها با آب خاموش و بعضی با آب شعله‌ورتر می‌شوند. برای خاموش کردن آتش نه‌تنها باید نوع آن را بشناسیم، بلکه باید از نحوه خاموش کردنش هم اطلاع داشته باشیم. در غیر این صورت به جای کمک به حل مشکل فقط اوضاع را وخیم‌تر کرده‌ایم. مثلاً آتشی که در اثر سوختن روغن ایجاد می‌شود، با پاشیدن آب شعله‌ورتر و خطرناک‌تر می‌شود و ما اگر این موضوع را ندانیم، ممکن است باعث رقم خوردن اتفاقی شویم که به هیچ‌وجه قابل جبران نیست. در حقیقت خاموش کردن آتش نفس هم مانند آتش طبیعی به یادگیری و مهارت نیاز دارد.

هنر ما به عنوان یک انسان در این است که در مسیر رشد خود روز به روز به توانایی‌ها و مهارت‌های خاموش کردن آتش فتنه‌ها و روابط مسلح‌تر شویم؛ یعنی بتوانیم خودمان را در امتحان‌های دنیا مدیریت کنیم. در غیر این صورت آتش می‌تواند منجر به جراحت و آسیب به ما شده و یا اینکه ما خود باعث شعله‌ورتر شدن آتش روابطمان شویم. مثلاً اگر برای جلوگیری از کار زشتی به انجام کار زشت‌تری روی بیاوریم، یعنی اقدام ما از بنیان اشتباه بوده است. درست مانند اینکه کسی برای تعمیر وسیله‌ای که صد هزار تومان می‌ارزد، یک میلیون تومان هزینه کند، که در این صورت اقدامش جز خسارت محض عایدی دیگری نخواهد داشت.

---

² دنیا محل امتحان است.

نقش ابتلائات دنیا در رشد ما

آیا واقعاً به این همه چالش و امتحان در دنیا نیاز داریم؟ بیایید تصور کنیم که دوران مدرسه را بدون هیچ آزمونی سپری می‌کردیم. چه انتظاری از سطح سواد خود در بزرگسالی داشتیم؟ آیا بدون تمرین و امتحان قادر بودیم به هدف مورد نظرمان برسیم؟ اگر امتحانی وجود نداشت، تلاشی هم نمی‌کردیم، چون نیازی به آن احساس نمی‌کردیم، بدون تلاش هم قاعدتاً چیزی یاد نمی‌گرفتیم و رشدی در قوهٔ عقلمان رخ نمی‌داد.

نظام این عالم، نظام احسن، یعنی بهترین نظام است که شرایطی برای تمرین، مسابقه، رشد و رسیدن ما دارد. شهوت، غضب، جهل، حماقت و نفاق ما را از هر طرف محاصره کرده‌اند، امکان گناه وجود دارد، تا از دل این شرایط و سختی‌ها شکوفا شده، اسماء مختلف خدا را کسب کنیم و به این وسیله به او نزدیک شویم. برای رشد و کسب اسم حلیم باید جاهلی باشد تا با عبور از نادانی او به اسم حلیم برسیم؛ اذیت و آزاری باشد تا با فراموش کردن آن به اسم غفور برسیم و اشتباهاتی برای بخشش وجود داشته باشد تا به وسیلهٔ آنها به اسم عفو خدا دست پیدا کنیم. در حقیقت انسان‌ها همه حریف تمرینی ما هستند و خدا در این مورد حتی برای پیامبرانش هم استثنائی قائل نشده است.

شاید این سؤال برایمان پیش بیاید که چرا باید اذیت شویم؟ خداوند از مبتلا کردن و امتحانات ما چه قصدی دارد؟ خوب است بدانیم که خدا بخش فطرت را در همهٔ ما مساوی قرار داده و همهٔ این اتفاقات، امتحان‌های دنیا و ابتلائات، بخش حیوانی وجود ما را درگیر می‌کنند. این ناخود ماست که ثروتمند می‌شود، فقیر می‌شود، به شهرت می‌رسد، آبرویش به خطر می‌افتد، اذیت می‌شود، به دست می‌آورد و از دست می‌دهد، تا ما در دل همهٔ این امتحان‌های دنیا بزرگ شده و به اسماء خدا شبیه‌تر شویم. هر کس در این مسیر به درستی قدم بردارد، مهربان‌تر، باگذشت‌تر و متواضع‌تر می‌شود و این همان علامت نزدیک شدن به الله است.

ما در این مقاله به نقش باشگاهی دنیا در رشد و پیشرفت و تقویت انسان‌ها پرداختیم. گفتیم که دنیا محلی است که ما با قرار گرفتن در معرض سختی‌ها و مزاحمت‌های گوناگون، در بوتۀ آزمایش قرار می‌گیریم و هنر ما در خاموش کردن آتشی‌ست که ما یا اطرافیان‌مان را هدف قرار داده است، اما برای خاموش کردن این آتش نمی‌توانیم نسنجیده اقدام کنیم و به آگاهی و مهارت نیاز داریم. در واقع این دنیا شرایطی برای تمرین، مسابقه، رشد و رسیدن دارد، تا ما با غلبه بر دشواری‌های مسیر آن خود را به الله شبیه‌تر و نزدیک‌تر نمایم.

اگر تمایل داشتید تا در مورد اهمیت نیاز ما به عمل در آخرت بیشتر بدانید، خواندن مقاله‌ی جایگاه دنیا و آخرت را به شما توصیه می‌کنیم. حتماً ما را از نظرات و تجربیاتتان در این زمینه مطلع کنید.